

A szeretet-törvény betöltése

Isten mindig keveretlenül és tisztán mondja azt, amit önmagáról és az ember boldogságáról föl akar tárni. Csakhogy az ember felfogása nehézkes, töredékes. Az ember be van állítva a fejlődés rendjébe, ahol előre haladva csak évezredek-évmilliók múltán tudja annyira szűrten és tisztultan venni az isteni adást, hogy az közel járjon az igazsághoz.

Az Ószövetségben még nagyon sok a vaskosan emberi. Erősen keverve tálalja az istenit és az emberit. Jézus, aki tisztán látja az istenit – hiszen tőle jött –, amit idéz az ószövetségből, az mindig tökéletesen összhangban van a szeretettel. (A gyilkolásokat meg a hatalmi vetélkedéseket sose idézi). Máté a Törvény „pontosításaként”, „betöltéseként” állítja be Isten Országának hirdetését. Ez annyiban igaz, hogy az Isten és emberszeretetre vonatkozó főparancsot már tartalmazta az ószövetségi Törvény. Jézus azonban gondtalanul átlépte pl. a szombattal, a rituális tisztasággal, a válással, stb. kapcsolatos törvényeket annak érdekében, hogy Isten akaratát jobban teljesíthesse. Az „i” betű vagy vesszőcske tehát nem az Ószövetség valamennyi betűjére vonatkozik, hanem a „lelkültre”, a benne mégiscsak meglévő isteni tanításra, amit emberek nem torzítottak el.

Honnan tudhatjuk, hogy az óriási anyagban melyik ez a tiszta isteni szó? Természetesen Jézustól. Nekünk az Ószövetséget azzal a szűrővel kell olvasnunk, amit Jézus tanítása és élete a kezünkbe adott. A törvény szó hallatán általában a Tízparancsolatra gondolunk. De már a szó is rossz: Isten nem parancsol a szabad akarattal megteremtett embernek. Szívébe ültette a törvényt: „*Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat.*” Ezzel nem tilalomfákat állított. Ha szeretjük Istent (a felebaráton keresztül), akkor nevét tisztelettel vesszük a szánkra. Örömmel szentelünk Neki egy napot; akkor meg fogjuk becsülni atyánkat-anyánkat; nem fogunk ölni, mert minden életformát megbecsülünk; nem mocskoljuk be a szeretet tisztaságát ámulással, mert az házasságtörés lenne; nem veszünk el semmit, ami nem a miénk, mert az lopás volna; nem mondunk olyat, ami nem igaz; miért is akarnánk a felebarátunk házastársát és javait, ha tudjuk, hogy minden ember a testvérünk. Ezek Isten ígéretei, nem parancsai; szabadságaink, nem pedig korlátozásaink. Isten nem rendelkezik arról, amit megteremtett - Isten pusztán elmondja gyermekeinek: ha így élünk, hazaérkezünk.

Istenem, nem kevesebbet szeretnék, mint „betölteni a törvényt” én is. A saját, Beléd kapaszkodó, személyes, nekem szóló, élethosszig tartó törvényemet. Tudom, ez boldogságom útja. Kérlek, segíts, hogy a szeretet szívünkbe írt törvénye irányítsa életemet! Ámen.

Rihmer Károly, Budapest